

Kärleken bytte kön:

– Jag älskade Mikael, men avgudar Julia

Hon blev kär i en man. Nu älskar hon kvinnan han blev. När Mikael ville byta kön var Linda tvungen att utmana och möta sina egna fördomar. Men kärleken vann.
– För mig fanns det liksom inget annat än att fortsätta tillsammans, säger Linda.

AV KARIN HEROU FOTO:XXXX

● Det doftar bacon, middagsstöket är precis avklarat och tekokaren surrar på diskbänken. Lägenheten är ljus och mysig och på väggarna trängs fotografier av Linda och Julia Rehlín Kruse, bilder där de skrattar och kramas. I sovrummet hänger två bröllopsklänningar. Den ena vit och traditionell, den andra färggrann och dramatisk.

– När jag var liten och föreställde mig mitt bröllop kunde jag aldrig drömma om att jag skulle stå mitt emot en vacker kvinna den dagen jag gifte mig, säger Linda och tar plats på en barstol i köket. Hon lägger handen i sin frus knä.

De träffades på jobbet för sex år sedan, då som Linda och Mikael. Mikael var ständigt svartklädd, och hade en lång, ljus fläta på ryggen. Men trots det mörka i honom var han alltid mån om alla på arbetsplatsen.

– Han stack ut på något sätt och verkade så himla snäll.

Linda kommer av sig och vänder sig mot Julia.

– Alltså, det känns så konstigt att säga "han" om dig.

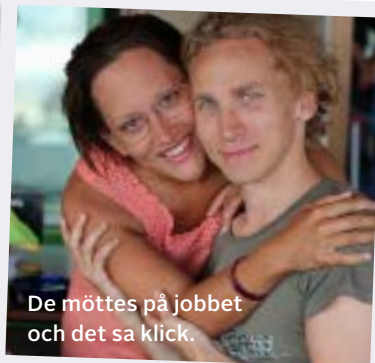
De jobbade ihop och träffades varje dag. De pratade i timmar, skrattade åt ingenting. Jobbet blev en plats att längta till

– Jag har aldrig känt så med någon annan. För första gången i mitt liv var jag så kär att jag mådde illa, säger Linda.

Den sommaren åt de knappt, de sov knappt.

– Vi var oskiljaktiga, vi gjorde verkligen allt tillsammans. Linda var precis det jag sökt efter, säger Julia.

De flyttade ihop i en liten etta och lärde känna varandra på djupet. >>

De möttes på jobbet och det sa klick.

"Jag har aldrig känt så med någon annan"

LINDA REHLIN
KRUSE
Ålder: 36.
Familj: Frun Julia
och hunden Bino.
Gör: Fotograf.
Bor: Stockholm.

JULIA REHLIN
KRUSE
Ålder: 30.
Familj: Frun Linda
och hunden Bino.
Gör: Kundtjänst-
medarbetare.
Bor: Stockholm.

Linda fick Mikael
att börja prata om
känslor. Det blev
starten på resan
mot att bli Julia.

– När jag började med östrogenplåster fick jag ett helt nytt spektrum av känslor, säger Julia.

forts De bestämde att de aldrig skulle ljuga för varandra. En kväll, när Linda berättat en hemlighet hon aldrig tidigare delat med någon, så avslöjade även Mikael något stort och viktigt.

– Det tog emot, men jag berättade att jag var en crossdresser. Jag har alltid haft dragning till det feminina. I hemlighet hade jag börjat klä mig i kvinnokläder och skämdes oerhört för det. Men det var ett sätt jag behövde uttrycka mig på. Det var liksom jag.

Men Linda reagerade inte på det sätt Mikael väntat eller befarat.

– Det var liksom inget problem för henne. Hon sa: "Du vet var min garderob är, ta och låna vad du vill." Jag hade burit så mycket skam och dolt det i så många år och möttes bara av total acceptans. Det var så befriande.

Samtidigt kände Mikael en stor förvirring. Vem var han egentligen? På Huddinge sjukhus startades en utredning och Mikael insåg att han var en transperson. Men fortfarande var det något som skavde.

Hemma i Hulteby i Värmland hade han aldrig pratat om känslor. Linda pratade om känslor hela tiden. Det utlöste något som väckte nya tankar.

En vanlig dag på tunnelbanan föll hans blick på en reklambild förestäl-

lande en man och en kvinna. Han kände inte igen sig i mannen överhuvudtaget.

– Det var en helt ny tanke för mig. Jag slogs av insikten att jag var kvinna. Det kom från ingenstans, men det kändes så självklart.

Beslutet växte i Mikael, men han höll det för sig själv. Hemma var han snarstucken, grinig och tystlåten, och till slut sa Linda ifrån.

Mikael berättade, vid helt fel tillfälle och utan att Linda fått chans att förbereda sig. Det bara flög ur honom en dag på väg från jobbet: "Jag vill inte bli en gammal gubbe, jag är kvinna. Jag är som du."

Linda stannar upp en sekund i berättelsen. Det var ett av livets största och viktigaste samtal. Men hon reagerade varken med bestörtning eller ilska.

– Det var nästan som att jag visste att han skulle säga det.

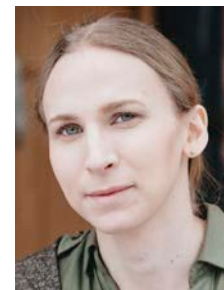
– Jag är en pragmatisk person, finns det ett problem så löser vi det. Jag har lätt att anpassa mig och jag är väldigt flexibel och öppen för nya tankar. Jag visste att jag älskade den här personen och för mig fanns det liksom inget annat än att fortsätta tillsammans, säger Linda.

Resan från man till kvinna påbörja-

des. De fysiska förändringarna blev, förvånande nog, de minsta förändringarna. Rösterna blev ljusare, hårväxten på kroppen stannade av och Julia gick upp i vikt lättare. Hennes känsloregister breddades och plötsligt kunde hon få fnissattacker så allvarliga att hon knappt kunde stå upp.

Garderoben byttes ut och hon ville leva ut kvinnligheten till max.

"Insikten att jag var kvinna kom från ingenstans, men det kändes så självklart"

– Allt skulle vara hyperfeminint, för att kompensera antar jag. Jag ville ha D-kupa. Jag blev panikslagen av tanken på att någon skulle förstå att jag en gång varit man, säger Julia.

– För mig, som är feminist, kändes det inte okej att Julia opererade sig till jättebröst. Upprätthålls inte då normen kring kvinnlighet, att för vara en riktig kvinna måste du ha stora bröst? Och hur »

Från man till fru. Paret har bara varit gifta några månader och bröllopsklänningarna hänger fortfarande framme.

"Det känns som att jag hittat hem", säger Julia.

forts skulle jag förklara det för min systerdotter? Jag ville ha Julia, men jag kunde känna obehag inför det extrema på något sätt, säger Linda.

För vad är en kvinna? Hur ser en kvinna ut? De insåg snart att de var tvungna att utmana föreställningar och normer – inte bara från andra, utan även hos sig själva.

– Jag var tvungen att inse att min största utmaning inte var att lära mig att gå snyggt i klackar, min utmaning var att acceptera mig själv för den jag var, säger Julia.

Samtidigt kämpade Linda, med sig själv och sina känslor. För plötsligt reagerade hon med ilska. När Julia skulle raka sig i ansiktet eller ha behå. När Julia skulle matcha kjolen med sina skor. Ilskan växte ur normerna som Linda lärt sig hela livet.

– Allt jag lärt mig är att män i kvinnokläder ska förlöjligas. Det var mina automatiska tankar, och vi är ju fostrade i att se det som sticker ut från flocken. Det blev en krasch i mitt huvud. Jag har stor förståelse för hur hjärnan funkar och jag insåg att jag var tvungen att skilja på tankar och känslor.

Linda rannsakade sig själv. Hon hade inget emot att Julia skulle få bröst, hon brydde sig inte om vad andra skulle tycka

och ja, hon ville leva med den här personen oavsett kön.

– Jag älskade Mikael, men avgudar Julia. Hon har hittat sig själv, blivit tryggare och gladare. Och dessutom, se vilken snygg fru jag fick!

"Hon har blivit tryggare och gladare. Se vilken snygg fru jag fick!"

Julia ler. Hon har samma långa blonda hår som Mikael hade, för dagen uppsatt i en knut. Små guldörhängen i öronen, en ljus och behaglig röst och en mild framtoning.

Östrogenplåstren kommer hon bära hela livet. Liksom vetenskapen om att frun hon valt accepterar henne för precis den hon är.

Att berätta om förvandlingen för släkt och vänner har varit oväntat smärtfritt.

– Jag har inte hört ett ont ord från någon, inte en enda sned blick. Men jag bryr mig inte heller om någon råkar använda mitt gamla pronomen eller mitt

gamla namn, det är inte av illvilja. Det är inget att bry sig om, säger Julia.

Förvirringen och identitetsökandet är som bortblåst.

– Det känns fantastiskt. Som att jag hittat hem, säger Julia.

Nu sitter de vid sitt köksbord, två nygifta kvinnor som vill dela resten av livet med varandra. Teet har kallnat och det har mörknat utanför fönstret.

– Många tycker säkert att vi lever utanför normen, men för oss är det här normalt. Vi är gifta,

vi har lägenhet, bil, hund och äter snabbnudlar framför Netflix ibland. Vi går inte omkring och tänker på varandra som något slags kön – vi mest bara är. Vi njuter av privilegiet att vi får vara oss själva. För det får inte alla, säger Linda.

Hur tänker ni på er tid som Linda och Mikael?

– Det var vi, samma fast annorlunda, säger Julia.

På väggen hänger ett foto på Linda och Mikael kvar. För han fanns. Och de fanns. Men framförallt trängs nu bilder av Linda och Julia på väggen. ●